

Nieuwsbrief

Anneke en Susanne over hun moeder Riet Holtackers-Ankoné

'Ze was doodmoe en vond hier rust'

Voor de kinderen van de familie Holtackers heeft gastenkamer 4 in hospice Mariaweide een speciale betekenis. Daar waar acht jaar geleden hun vader verbleef logeert nu hun moeder, Riet Holtackers-Ankoné.

'Gastenkamer 4 riep gelijk emoties bij ons op, maar voelde tegelijk ook heel vertrouwd.' Anneke en Susanne, de twee dochters van Riet Holtackers-Ankoné, die respectievelijk in Oosterhout en Nijmegen wonen, verblijven in het appartement van hun moeder. Op

loopafstand van het hospice, kunnen ze haar twee keer per dag bezoeken.

Nuchtere Tukker

'Een jaar geleden kreeg mam, ze is nu 91, de diagnose merkelcarcinoom, een zeldzame en agressieve huidkanker die vooral bij ouderen voorkomt', vertelt Anneke Goverde-Holtackers (60). 'Het begon met een bultje op haar scheenbeen dat begon te bloeden en niet meer stopte. Mam deed er een pleister op. Vanwege corona zei ze haar afspraak

bij de huisarts af. Wij drongen aan om toch te gaan. De huisarts verwees haar naar de dermatoloog, die zei bijna zeker te weten dat het goedaardig was. Wij blij, natuurlijk. Voor de zekerheid werd iets van het weefsel op kweek gezet. Normaal gesproken gaat er altijd iemand van ons met mam mee bij belangrijke zaken. Nu ging een week later haar buurvrouw, die overigens verpleegkundige is, mee naar het ziekenhuis om de wond te laten behandelen.

>> Lees verder op pagina 4

Van de voorzitter

Terug naar normaal?

Nu de coronaperikelen over hun hoogtepunt heen zijn (althans zo lijkt het op het moment dat ik deze woorden opschrijf), hoor je mensen vaak zeggen, dat “we weer terug gaan naar normaal”. De vraag is dan wat dat normale inhoudt. Wanneer we het over ons hospice hebben, is een belangrijk punt dat we in huis weer meer kunnen samenwerken. Tijdens de corona was het toch vooral een kwestie van je taken uitvoeren, zorgen dat alles goed loopt en dat de gasten zich thuis voelen in Mariaweide.

Als vrijwilliger en beroepskracht deed je je werk individueel, letterlijk op afstand van elkaar, en alleen als het hoogst noodzakelijk was, werkte je samen. Beter gezegd, er was wel samenwerking, maar op afstand. En door de fysieke afstand leek het dus alsof de samenwerking anders was dan anders. Wat dat andere was, is moeilijk onder woorden te brengen. Misschien had het te maken met de kwaliteit van de samenwerking: communicatie was moeilijker (alleen al door die mondkapjes), je kon niet fysiek over je werk met elkaar praten (en zoomen is ook niet alles). Dat brengt me tot de gedachte dat een van de belangrijkste fundamenten van Mariaweide is: kwaliteit van samenwerken. Samen ervoor zorgen en eraan werken dat gasten en medewerkers zich optimaal thuis voelen, en dat de zorg en aandacht die ze krijgen, op een natuurlijke wijze aangeboden worden.

Bijzonder in het hospice is ook nog dat er veel samengewerkt wordt tussen vrijwilligers en beroepskrachten. En die samenwerking

vraagt extra aandacht van beide kanten. Immers: beide ‘groepen’ werken professioneel (ook vrijwilligers werken professioneel), maar hebben wel een andere verantwoordelijkheid. En juist door gebruik te maken van elkaars kwaliteiten in het werk, kan die samenwerking tot iets moois leiden. Gelukkig verloopt de samenwerking in het hospice over het algemeen uitstekend. Dankzij de aandacht die er aan gegeven wordt, denk ik, door middel van werkoverleggen, intervisie, het gesprek bij de koffie en de verstandhouding tijdens de werkzaamheden, enz. Maar kwaliteit komt nooit vanzelf. Dus we moeten daar aan blijven werken.

Voor mijzelf zal dit waarschijnlijk het laatste ‘van de voorzitter’ zijn. Binnenkort treed ik af als voorzitter. Ik ben dan al ruim 12 jaar lid van het bestuur, de laatste jaren als voorzitter. Statutair komt er nu echt een einde aan deze periode. Een beetje pijn kost dat wel, want ik heb altijd graag mijn bijdrage aan het hospice geleverd. Het is een organisatie en club mensen om trots op te zijn. Van de andere kant is het goed dat er een nieuwe voorzitter komt. 12 jaar is een mooie periode, en als er één ding is wat ik wil voorkomen, dan is dat ‘vastroesten’. Bij deze alvast iedereen hartelijk dank voor de samenwerking, en de steun die we als hospice dagelijks ervaren. Het hospice zal voor mij wellicht ‘wat meer uit het oog geraken, maar zeker niet uit mijn hart’.

Jan Custers
voorzitter Hospice Mariaweide.

Voorzitter Jan Custers

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt twee maal in 2021 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
Louis Tinneveld
Marlou Opheij
Fons Hikspoors

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoops

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens
Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen
receptie@hospicevenlo.nl

Zorg
mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur
info@hospicevenlo.nl

Website
www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Even voorstellen

Mireille Kirkels

“Uit een beroepskeuzetest na mijn middelbare school in 1992 bleek dat ik theologie zou moeten gaan studeren, maar daar voelde ik toch eigenlijk niet voor. Ik kon niet kiezen wat ik wilde gaan doen, vandaar die test. Tijdens een open dag in Nijmegen werd ik op het idee gebracht van klassieke talen en archeologie. Heel wat anders, maar dat sprak me aan.”

Aan de tafel in de huiskamer van het hospice ontwikkelt zich tussen de nieuwe geestelijke verzorger Mireille Kirkels en uw verslaggever een zeer geanimeerd gesprek, dat van archeologie, via paleontologie, klassieke talen en filosofie toch uitmondt in theologie. Van graafwerk in de grond, tot het ‘graven’ in de menselijke geest. Van een zogeheten verwachtingskaart in Venlo (wat houdt de Venlose bodem nog verborgen?) tot vertalingen van de bijbel, “maar aan Hebreeuws ben ik nog niet toegekomen.” Mireille Kirkels – haar wieg stond bijna vijftig jaar geleden in Weert – vindt het allemaal reuze interessant.

Maar goed, even beperken tot filosofie. Tijdens een open dag in Tilburg kwam die ‘tak van sport’ op haar pad en het was daarin, dat zij twee jaar geleden aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam promoveerde op een proefschrift over dr. Gerrit Mannoury, die als wiskundige filosoof, of filosofische wiskundige als oprechte socialist het communistische gedachtegoed was toegedaan. Zeven jaar deed Mireille Kirkels onderzoek naar deze opmerkelijke man, hoogleraar in Amsterdam, die wars was van dogma's en zekerheden. Mannoury leefde van 1867 tot 1956 en ontpopte zich tot een relativistisch denker. Luisteren naar elkaar en elkaar beter leren begrijpen.

De geestelijke achtergrond van Mireille Kirkels is nogal een gevarieerd landschap, waarover nog eens een theologische deken werd gelegd. Door begeleiding van haar dementerende vader, die lid was van een broederschap, kwam Mireille Kirkels weer in contact met de kerk van vroeger en toen zij ook nog eens in de nachtelijke uren een interview op de radio met professor Ellen van Wolde over exegese beluisterde werd alsnog de uitkomst van die test na de middelbare school gehonoreerd: Mireille Kirkels zette zich aan een studie theologie.

Mireille Kirkels, geestelijk verzorger bij Hospice Mariaweide.

Het mag zonneklaar wezen dat de geestelijke bagage van Mireille Kirkels haar van grote dienst zal zijn bij haar taak als geestelijk verzorger in het hospice.

En onder geestelijk moet in dit verband niet een religieuze opvatting worden verstaan. “Nee, religieuze overtuiging is niet zo belangrijk,” aldus Mireille Kirkels. Luisteren is van belang, emoties een rol laten spelen. Waar gaat het om in het leven? Mijn taak is om me aan te passen aan wat ik in het hospice aantref en dat kunnen heel verschillende zaken zijn. Hoe ervaart de gast de laatste dagen of weken van haar of zijn leven? Is er sprake van acceptatie – het is goed geweest –, of is er nog verzet? En hoe is de behandeling? Ik ben oprecht nieuwsgierig naar de mens. Bij mijn benadering is filosofie natuurlijk belangrijk, geeft mij gereedschap om door te vragen en het gesprek aan te gaan. Moeilijke gesprekken zal ik absoluut niet uit de weg gaan. Ik sta open voor het onbekende.”

Mireille Kirkels is van veel markten thuis, want behalve de voornoemde studies van archeologie tot filosofie liggen ook talen en het gebruik van taal in haar bijzondere interessesfeer, “omdat goed communiceren nu eenmaal van groot belang is, om elkaar goed te kunnen verstaan. En precies dát was het leidend motief van Mannoury en de andere signfici, zoals de groep met onder andere ook de schrijver Frederik van Eeden heette, hanteerden: luisteren naar elkaar, problemen in overleg oplossen, elkaar gaan begrijpen.”

Mireille Kirkels gaat naast haar rol van geestelijk verzorger bij Hospice Mariaweide ook Roel Hekking opvolgen als columnist van deze nieuwsbrief, Zijn laatste column staat op de laatste pagina van dit nummer.

Albert Lamberts

'Ze was doodmoe en vond hier rust'

V.l.n.r. Anneke, Riet Holtackers-Ankoné en Susanne.

De uitslag bleek al binnen te zijn en ze kreeg het vreselijke nieuws te horen. De buurvrouw belde mij. Ik zat helemaal te shaken en stortte in toen ik het hoorde.

Daarop belde Anneke haar zus die voor haar werk in de auto zat en het wat rustiger opnam. Ik ben al onderweg! gaf ze te kennen. 'Susanne kan haar emoties wat beter uitschakelen. Op de manier van mam: betrokken maar berustend. Ik wil niet te veel behandelingen meer, zei ze meteen, als nuchtere Tukker. Al heeft ze van binnen verdriet, ze toont het niet. Een traantje misschien. Heb haar nooit echt zien huilen.'

Nieuwe plek

'Onze beide ouders waren lang vitaal en zelfstandig. In 1997 zijn ze vanuit Baarlo, waar mijn zus, onze twee broers en ik zijn geboren en opgegroeid, verhuisd naar het appartement aan de Maas in Venlo', neemt Susanne Holtackers (53) het gesprek over. 'Pap, hij had ALS en overleed 3 juni 2013 op 88-jarige leeftijd, lag vier weken in het hospice. Mam sinds vijf weken. Na diverse behandelingen en ingrepen verslechterde haar toestand en vond de huisarts het niet langer verantwoord dat ze alleen thuis bleef. Ze had 24 uur zorg nodig, maar ze wilde niet naar een verpleeghuis. Ze heeft een hoge pijngrens en klaagt nooit. Ze wil ons niet belasten. Onafhankelijk van elkaar hebben we tegen haar gezegd: zeg het ons. Dat heeft ze moeten leren. We hebben een schema opgesteld, samen met onze

broer Han uit Rotterdam en Rob, de broer die in de Verenigde Staten woont. De laatste is verschillende keren overgevlagen om een weekje de zorg van ons over te nemen. Wij wonen ver uiteen. Door de afstand kunnen we niet even gezamenlijk een kopje koffie drinken. Normaal gesproken zien we mekaar enkele keren per jaar. Vaak is dat bij mam. Momenteel is ons contact heel intensief. Straks als we geen ouder meer hebben, is er geen reden meer om naar Venlo te gaan. We moeten een nieuwe plek zien te vinden om samen te komen.'

Mooie gedachte

'Bij onze zorg voor mijn moeder kregen we ondersteuning van ons bonuszusje Margo uit Venlo, die sinds de dood van pap boodschappen haalt en koffie met haar drinkt', vervolgt Anneke. 'Met goede vrienden, thuiszorg én terminale nachtzorg hebben we het enkele weken gered. Tot het moment dat het niet meer ging. Mam was helemaal op. Zoveel verschillende mensen over de vloer, ze werd er onrustig van. Acht jaar had ze alleen geleefd; ze wilde de regie niet uit handen geven. Ondertussen was haar wond toegenomen ter grootte van haar onderbeen. Het was in juli, rond de watersnood, dat ze toestemde om naar het hospice te gaan. Mariaweide, zei ze, geen ander. Ze ging er doodmoe heen, maar kwam al gauw tot rust. Mijn vader, hij heette Jan, was een echte Limburger. Hij sprak dialect, maakte met iedereen contact en was

sociaal. Hij vond het prettig dat mijn moeder elke dag naar hem toe kwam. Over het naderende einde wilde hij het liever niet hebben. Hij kon niet accepteren iedereen achter te moeten laten. Mam staat daar anders in. Zij praat erover. Alleen voelt zij zich als Twentse snel een buitenstaander. Zeker als mensen in het dialect met haar praten. Terwijl ze toch meestal in het Nederlands overschakelen, als ze merken dat ze niet van hier is. Mijn moeder wil liever het leven voortzetten zoals ze het de laatste acht jaar gewend is. Ze vindt het nog steeds heerlijk om alleen te zijn. Dikke boeken lezen, puzzelen, muziek luisteren op haar smartphone... Ze mist alleen het uitzicht op de Maas.

Toen we de eerste keer voor haar in het hospice kwamen, vonden we dat confronterend. Dezelfde kamer als pap. Beelden van acht jaar geleden kwamen terug. Dat greep ons aan. Nu vinden we het een mooie gedachte. Tegenover het bed van mam, boven de stoel, hangt opnieuw een foto van ons, haar kinderen en kleinkinderen. Het heeft zo moeten zijn. Kamer 4 voelt als ónze kamer.'

Helma Cremers

N.B. Het interview vond plaats op 25 augustus. Riet Holtackers-Ankoné is 30 augustus overleden.

Hulpverlening in Venlo (deel 10)

Mutsaersoord tijdens en na WOII

Op de dag dat enkele kilometers verderop het beruchte Venlo Incident plaatsvond, waarbij aan de Herungergrens twee Britse inlichtingsofficieren vanaf Nederlands grondgebied naar Duitsland werden ontvoerd en waarbij de Nederlandse beveiligingsluitenant Klop werd gedood, werd bij het Mutsaersoord een telegram afgeleverd van de hoofdinspecteur van de Volksgezondheid. Het was 9 november 1939. Alle patiënten moesten vrijwel per direct de huizen verlaten, omdat de gebouwen op ieder moment in beslag genomen konden worden voor militaire doeleinden.

Het telegram bleek de ouverture van een reeks maatregelen, die in de volgende oorlogsjaren met betrekking tot onder andere het Mutsaersoord werden genomen. Ook de Herstellingsoordvereniging Mgr. Mutsaers zelf ondervond spoedig na de Duitse inval in Nederland (10 mei 1940) de nietsontziende werkwijze van de bezetter in die zin, dat de RK Bond St. Raphaël voor spoor- en tramwegpersoneel, aangesloten bij het Rooms Katholieke Werkliedenverbond, zich net als het Christelijk Nationaal Vakverbond, zich diende aan te sluiten bij het NVV, dat een nazistische koers was gaan varen en opging in het Nederlands Arbeidersfront. Prompt zegden vrijwel alle leden hun lidmaatschap op.

Om een lang verhaal kort te maken: het Mutsaersoord moest worden ontruimd, patiënten konden voornamelijk terecht in kasteel Hillenraedt in Swalmen, maar de Duitsers ontbonden de patiëntenvereniging en de hulpverlening moest worden gestaakt.

Venlo werd op 1 en 2 maart 1945 bevrijd, maar dat betekende nog geenszins, dat het bij het Mgr. Mutsaersoord, pal gelegen tegen het voormalige Duitse militaire vliegveld – het grootste van West-Europa – helemaal veilig was. De geallieerden streken neer op de overigens zwaar beschadigde Flietgerhorst. Toen het oorlogsgeweld definitief was geweken kon ook het bestuur van het Mutsaersoord de schade opmaken. Ontzetting, verbijstering, mogelijk woede over zoveel wat kapot was. Het Agnespaviljoen was opgeblazen en het hoofdgebouw was leeg geroofd en in een onherkenbare puinhoop veranderd. Bunkers en resten daarvan op het terrein, dat ook nog eens volledig was omgewoeld. Maar, welke emotie er ook speelde, wanhoop kreeg daar-

De achterzijde van het Mgr. Mutsaersoord voor de Tweede Wereldoorlog.

Bewoners en bezoekers konden met een Ansichtkaart van het Mgr. Mutsaersoord de groeten versturen. (Foto's: archief Albert Lamberts)

bij geen plaats. Het herstellingsoord, beter gezegd, wat daar nog van over was, werd in oktober 1945 gedeeltelijk weer overgedragen aan de opnieuw opgerichte Rooms Katholieke Herstellingsoordvereniging Mgr. Mutsaers. In april 1948 volgde de rest.

Dankzij tal van acties, die ook landelijk door de leden werden ondernomen, om de nodige geldmiddelen te genereren en steun van het bureau Wederopbouw konden herstel en wederopbouw worden uitgevoerd. Ook

paus Pius XII droeg 7000 gulden bij. Op 30 september 1948 was de heropening van het Mgr. Mutsaersoord en op 19 maart 1958 kon ook het herbouwde kinderkuis, het Agnespaviljoen, zijn deuren weer openen.

Albert Lamberts

Volgende keer: Mgr. Mutsaersoord: hoe ging het verder?

Interview met Kirsten Westheim, Verpleegkundige

Mijn wekker moet regelmatig snoozen, maar als ik wakker ben, dan sta ik aan.

Ik ben Kirsten Schnock-Westheim; beter bekend als Westheim, maar ik ben getrouwd met Hans Schnock. Hans en ik hebben een stiefzoon Max van bijna 29 jaar en samen nog een dochter Jada van net 8 jaar. We wonen sinds drie jaar in Venlo-Noord.

Mijn hobby is muziek maken. Ik speel de dikke trom in een "vrouwluuj" joekskapel, de Kösmuulkes. Zeven jaar geleden vroeg een vriendinnetje van mij: "Heb je zin om een keer te komen luisteren en kijken? Ik zoek iemand die de dikke trom wil bespelen." Op een maandagavond in oktober ben ik gaan kijken en vanaf dat moment sla ik de dikke trom. Dat de elfde van de elfde doorgaat was goed nieuws. Ik ben een vastelaovendvierder in de breedste zin van het woord.

Ik ga graag met vriendinnen uit; ben voorzitter van de oudercommissie van de kinderopvang (waarmee ik ook de sintermertesopectregel) en hulpmoeder op school. Verder sport ik drie keer per week flink. Het is bikkelen met een trainer en dat bevalt me goed en is erg leuk om te doen.

Ik heb een zwarte labradoodle van 11½ jaar, Saartje. Ik ben haar baas, maar ze luistert ook goed naar onze dochter, die ermee kan lezen en schrijven.

Opa was tuinder en elk weekeinde waren wij bij opa en oma aan het helpen met aardbeien plukken, snijbonen afhalen, erwtes, kersen, kruisbessen, ja eigenlijk van alles. Tuinieren vind ik leuk, mijn man houdt meer van voetballen.

Ik ben zorgzaam, enthousiast en af en toe een flapuit. Mijn gewoonte is het om 's morgens zo laat mogelijk op te staan. Ik ben geen

"Oh, dit is een magische plek, dat ligt helemaal in mijn straatje."

ochtendmens. Mijn wekker moet regelmatig snoozen, maar als ik wakker ben, dan sta ik aan.

Kippenvel krijg ik van mooie muziekstukken. Als je mijn spotify lijst ziet dan staat daar van klassiek tot aan hardrock op. Met name de teksten spreken mij aan. Ik ga regelmatig naar concerten: bv. Robby Williams, Marco

Borsato en Herman van Veen daar ga ik ook weer heen.

Echt vakantie is voor mij aan de ene kant actief zijn door te kamperen en aan de andere kant met koptelefoon op en een luisterboek in de zon te zitten. Dat ontspant en geeft me energie. Ooit zou ik wel eens een luchtballonvaart willen maken.

Na de middelbare school wilde ik fijne patisserie banketbakker chocolaterie worden. Toen ik met 16 jaar in Antwerpen op kamers moest, zei ik: "Jao, maar det gaon ik neet doen!" Ik heb me toen maar ingeschreven voor de zorgopleiding. Ik wist het anders ook niet. Het had ook zomaar elektricien of ICT-er kunnen zijn.

Zo ben ik in 1998 met de opleiding Verzorgende begonnen en daarna verschillende banen gehad. Eerst als kraamverzorgster, maar dat was het niet echt. Daarna heb ik vijf jaar op de kraam- en verloskamers in het ziekenhuis in Eindhoven gewerkt en ben in 2007 bij de Zorggroep in de ouderenzorg terechtgekomen.

Ik heb altijd affiniteit gehad met de laatste levensfase zorg. Dat vond ik heel erg interessant. Toen ik in Eindhoven op de verloskamers werkte begeleidde ik al mensen die hun kindje waren verloren. Het was altijd al een rode draad. Pas toen in 2014 mijn oma hier in het Hospice was, dacht ik: "Oh, dit is een magische plek, dat ligt helemaal in mijn straatje." Daarvoor moest ik wel eerst de verpleegkundigen opleiding doen. Dat heb ik ook gedaan en toen er hier een vacature kwam, heb ik gesolliciteerd en ben op 15 januari 2020 begonnen, net voor de coronatijd.

Het is heel erg leuk met de vele vrijwilligers in het huis om te gaan. Die afwisseling vind

ik heel erg mooi. Voor mij zijn het allemaal collega's. Ik maak daarin, ondanks mijn functie, geen verschil. Het was ontzettend jammer dat het huis op slot ging en ik velen lang niet heb gezien. Daardoor duurde het langer met iedereen kennis te maken. Eerlijk gezegd kwam ik deze week een gastheer tegen, die ik nog nooit gezien had.

Kirsten Westheim

Mijn uitdaging is het om het maximale uit de mens te halen, zoals met een goed gesprek, iemand die angstig is naar beneden te begeleiden of gewoon iemand in schone kleren te steken, omdat hij vindt dat ik dat mag doen. Dan is mijn dag al gemaakt.

Ik vind het erg belangrijk zo veel mogelijk de wens van de gast te volgen, maar ook van mijn collega's.

Als het een zware werkdag is geweest, dan bespreek ik dat met mijn collega's en als ik de poort uit fiets, raakt mijn hoofd leeg op weg naar huis. En soms eens een traan laten gebeuren ook.

Het meest vervelende van de corona-tijd waren de regels. Heb me zelfs afgevraagd, dat als we nog eens op slot gaan of ik dit nog wilde: Het zien dat gasten en nabestaanden niet het afscheid mochten krijgen waar ze recht op hadden en verdienden. Dat vond ik het allerergste, daar heb ik het meest last van gehad.

Het mooie van dit werk zijn de kleine dingen, die je voor de mens kunt doen. Ik ben een gevoelsmens, heel spiritueel. Een levensgesprek met iemand delen is misschien wel het allermooiste. Het Hospice gunt de gasten rust, tijd en aandacht. Ook is er bewust veel aandacht voor elkaar. Het is hier echt een warm bad!

Ik wens het Hospice toe, dat ze nog jaren mogen blijven bestaan. Mee kunnen in de toekomstige ontwikkelingen met nieuwe generaties mensen. Ik hoop daar zelf nog lang deel van uit te mogen maken. Ik zou nergens anders meer willen werken.

Louis Tinneveld

Even voorstellen Bestuurswissel

Voor Inge van der Lande-Michielsen en Marlou Asselberghs-Opheij eindigde, volgens statutair reglement, de bestuursperiode. Zij worden opgevolgd door Jacqueline Derikx en Geert Beurskens, beiden geen onbekenden binnen Hospice Mariaweide. Jacqueline is sedert de opening van het Hospice actief als contactpersoon voor de groep gastvrouwen/heren en Geert Beurskens sinds zes jaar als zorgvrijwilliger. Zij stellen zich hierbij nader aan u voor.

Mijn naam is Geert Beurskens, 65 jaar en - de tijd vliegt - alweer 35 jaar samenwonend met mijn partner. We wonen in Tegelen.

De weg naar Hospice Mariaweide heb ik gevonden nadat ik van dichtbij binnen de familie heb mogen ervaren hoe belangrijk en zinvol goede palliatieve zorg is en hoe verrijkend het is zonder eigenbelang voor de ander te mogen zijn; gewoon vanuit je hart, van mens tot mens.

Geert Beurskens

Daarnaast ben ik van kinds af aan als speler betrokken bij de Passiespelen in Tegelen; het doorvertellen van een verhaal dat actueel blijft omdat het naar mijn overtuiging gaat over kernwaarden die ons samenleven mooier, beter maken, met liefde als belangrijkste peiler. In mijn werk als zorgvrijwilliger komt alles wonderlijk samen; er zijn voor de ander, belangeloos, liefde, kortom passie! Werken in een hospice went nooit en dat is maar goed ook. Iedere dienst, ieder moment is een nieuwe onvoorspelbare opdracht om te ontmoeten en er mogen zijn voor onze gasten.

Het is een mooie uitdaging om nu ook als

Nieuwe bestuursleden Jacqueline Derikx en Geert Beurskens

bestuurslid iets te mogen betekenen voor Mariaweide. De verbinding tussen bestuuren alle disciplines is een van mijn persoonlijke speerpunten. Het bestuur moet voeling houden met het huis en medewerkers en andersom, voor alle medewerkers moet het bestuur zichtbaar zijn.

Zonder elkaar komen we tot niets. Gezamenlijk hebben we één belang en missie, er zijn voor de ander die onze hulp nodig heeft. De ander, die je morgen zomaar zelf kunt zijn....

Graag wil ik mij nader aan jullie voorstellen, omdat ik gekozen ben als bestuurslid van Hospice Mariaweide.

Mijn naam is Jacqueline Derikx-van Els, 55 jaar geleden geboren in Maastricht, al bijna 30 jaar getrouwd met Hans en samen hebben we 2 kinderen: dochter Loes (27) en zoon Bart (26). Wat ik erg graag doe? Zwemmen, tennissen, wandelen, fietsen en ZINGEN (bij koor, projecten en vastelaovend). Opgeleid en gewerkt als doktersassistente in Eindhoven en Venlo.

Altijd heb ik vrijwilligerswerk gedaan: ouderraad toen de kinderen op de basisschool zaten, gezinsmissen gemaakt. Daarna secretaris geweest bij 'Joekskoer Sträötje Um'. Momenteel ben ik secretaris van de Jocus Prinsekepel, en tijdelijk van het 'Greuzel En-

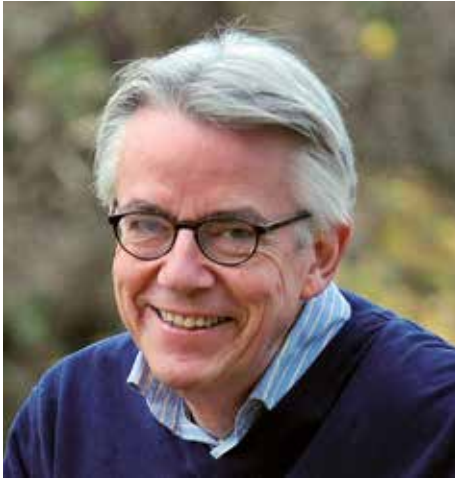
semble' (voor de organisatie van concerten). Vanaf de start in 2008 ben ik met veel voldoening vrijwilliger bij Hospice Mariaweide, eerst als gastdame, en sinds 2012 ook als contactpersoon voor de groep gastdames/-heren. Mooi om met zoveel fijne mensen samen ervoor te kunnen zorgen, dat onze gasten aan het einde van hun leven nog even extra verwend kunnen worden. Toen een gast eens zei: 'ik ben hier al een beetje in de hemel', voelde ik: daar doe ik 't voor! Nu dan ook nog de taak van secretaris van het bestuur van Hospice Mariaweide. Best spannend, maar ook heel interessant en leerzaam. We gaan het zien! Ik ga er in ieder geval de schouders onder zetten.

With love,
Jacqueline

Jacqueline Derikx.

Column Afscheid

Beste lezer, dit is mijn laatste column in de Nieuwsbrief van Mariaweide. Ik ben heel blij dat, de nieuwe geestelijk verzorger van het hospice, mijn collega Mireille Kirkels, dit nu gaat overnemen.

Voor haar een mooie manier om ook langs deze weg bekend te raken bij de mensen van het hospice. Elders in dit nummer vindt u een interview met haar.

Het is nu al weer 12 jaar geleden dat ik Stef Kessels opvolgde als columnist. Hij schreef mooie en betrokken columns. En ik vond het fijn dat ik er na mijn pensioen nog een tijd mee door kon gaan. Een paar keer per jaar kon ik zo weer even met mijn gedachten terug naar de plek waar ik met zoveel plezier had gewerkt en proberen iets zinvols op papier te zetten. Maar nu is het hoog tijd om het over te laten aan de collega die nú in het hospice werkt en gelukkig zei Mireille: “ja dat wil ik doen”.

Dus toch weer afscheid nemen van een fijn iets. Als je ouder wordt hoort dat er bij. Gelukkig blijft er voor mij nog veel fijns over. Anders is dat in het hospice, waar gasten afscheid moeten leren nemen van álles dat fijn is. Hoewel .... ik zei wel eens tegen gasten: “maar u lééft tot uw laatste adem”. En dat is ook zo: hoe vaak mogen wij in het hospice niet meemaken dat mensen tot het laatst kunnen genieten van wat er op hun weg komt, vaak door de pijn van het lichamenlijk verval heen. De mensen die dat kunnen, hebben geleerd wat afscheid nemen inhoudt: niet somber loslaten, maar in liefde en dankbaarheid laten gaan. Natuurlijk gaat dat niet zomaar vanzelf en kun je dat pas als je ook het verdriet en de

pijn van het afscheid hebt doorleeft. Of als je uitgesproken hebt wat je nog eventueel dwars zit. Of als je een tijdje onder in de put hebt gezeten. Pas als je dat soort dingen hebt doorleeft, kan er ruimte komen voor dankbaarheid en liefde en kun je ‘in vrede’ afscheid nemen.

Ik weet nog goed dat een mannelijke gast van het hospice – ik zie hem nog zo voor me – aan me vertelde hoe wanhopig hij zich voelde. Ik vroeg toen: “kunt u me zeggen wat voor u het moeilijkste is?” Hij zei zonder aarzeling: “mijn kinderen los te laten.” Ik kreeg toen een goede ingeving: “misschien moet u uw kinderen ook niet loslaten – dat is zo abrupt, als of u ze laat vallen. Maar u moet wel afscheid van ze nemen en dat is: dank je wel zeggen voor wat fijn was en sorry voor wat beter kon en samen herinneringen ophalen en ze het allerbeste toewensen voor hun toekomst en dan, dan kun je ook dag zeggen.” Die man was opgelucht met mijn suggestie en samen vonden we een mooie vorm waarin het afscheid kon plaatsvinden.

De gasten in het hospice staan voor ‘het grote afscheid’ en wij mogen hen daarbij helpen en ondersteunen – wat is er mooier werk dan mensen helpen dit leven goed af te ronden. In ons leven nu staan wij regelmatig voor allerlei kleine vormen van afscheid, van dag zeggen. Ook dat moet je met zorg doen: dank je wel, sorry, veel succes, dag. Beetje oefenen voor het grote afscheid straks.

Ik neem nu van u, beste lezer, afscheid als columnist van deze mooie Nieuwsbrief. Ik ben dankbaar dat ik dit zo lang heb mogen doen en denk met veel plezier terug aan de mooie tijd in het hospice. Dank jullie wel! En voor mijn collega Mireille en u allemaal: veel succes!

Roel Hekking, geestelijk verzorger

Reacties zijn welkom op roel@hekking-essentie.nl

Sponsors

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunden Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS | Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur.

Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo **Mariaweide**

